

**עין משפט**‏ **נר מצוה**

## עה:

**חקק** דהשלים בבותל בבמה. כגון שהכותל עז וצולט מזד הסולס או שהסולס מונח צסוף הכותל צקרן זזית ואיירי צכותל משופע דהא רצ יוסף אית ליה דסולס זקוף אינו ממעט דצענין שלש עשרה ומשהו והכא רצ יוסף קצעי

פירש צקונטרס עד עשרה ישלימנו אע"ג דגצוה כותל טובא לית לן צה וקשה לפירושו דהא לא מסתלק ליה כיון דלכתי גצוה כותל טובא וי"ל נהי דלא חקק צכותל אלף עד עשרה אין לחוש אלף שיגיע הסולס עד ראש הכותל ור"ת מפרש צעשרה היינו שלא ישאר מן הסולס עד ראש הכותל

עשרה: **אשיררה** פלוגתא דרבי יהודה ורבנן. לית ליה לרצ נחמן צר

יחזק סוגיא דלעיל דפ' צכל מערצין (דף לז.) דמשמע התס דלכולי עלמא אסור לקנות בית צאיסורי הנאה והכא קאמר דצמותר לקנות בית צאיסורי הנאה פליגי: **אפילו** מלא קש ומלא תבן. צקש ותצן הניטלין צצצת איירי ולא כההיא דלעיל (דף עז.) פנה <sup>(א)</sup> הטמונה צתצן דהא אמר צגמרא דאפילו ארקיני מצטל איניס וא"ת והא אמרינן אפילו פירות מצטלין מחיילת דאמרינן צמצמכת צצת צסוף הזורק (דף ק.) צור צרה"ר עמוק עשרה ורצח ד' מלא מיס זורק לתוכו חייצ מלא פירות זורק לתוכו פטור מאי טעמא מיא לא מצטלי מחיילת פירות מצטלי מחיילת ואור"י דמצלורייתא ודאי מצטלי אצל לעירוצ דרצצן הוא יס לחלק צין ניטל לשאינו ניטל וקצת קשה דדמתי לה צסמוך לצית שמיאלהו דהוי לענין אהל דלורייתא ומההיא דאהל נמי תיקשי אההיא דצצת: **ובן** שתי גוזזטראות כו'. פירש צקונטר' צנותן נסר רצח ד' מזו לזו דהוי נמי פתח ומימה כיון דע"י נסר רצח ד' איירי היכי דייק צגמרא זו כנגד זו אין זו שלא כנגד זו לא אפילו מיפלגי טובא לישמרי ע"י נסר ד' כדאמר לעיל (י) דכי הוי כותל ד' אפילו מיפלגי טובא ומפרש ר"ת דלא איירי צנותן נסר מזו לזו ודין חריץ נותן לגוזזטראות דאס יס מזו לזו ד' מערצין שניס ואין מערצין אחד כמו חריץ אצל צפחות מד' רגיל לפסוע מזו לזו כמו גצי שבות. לא גזרו עליו בין

השמשות, הצי מילי בין השמשות כגון העירוב, אצל הכא דצבעין פיתחא כולי יומא, לא. או דילמא אפי' לרבנן דפליגי עליה דר' פיתחא הוא ואריא רביע עליה. פי' האילן כמו פתח הוא, כיון שיכול לעלות וליריד בו, וגזירת השבת שמונע מלעלות בו. עשאו לאשירה סולם מהו כו'. (ל') יהוד' דאמר מפני בבית הקברות מפני שהוא יכול לחזק ולזכל, ואמרינן קסבר מותר לקנות בית באיסורי הנאה. ורבנן פליגי עליה. והוא מפורש בפרק בכל מערבין. ופשט ליה אילן מותר אשירה אסור. מתקיף לה רב חסדא אדרבא איפכא מיטבריא אשירה מותר אילן אסור כו'. וקיימא לן כוותיה דהא ר' יוחנן קא' כוותיה, דאמר ר' יוחנן ד' מערבין שנים ואפי' מלא קש או תבן. ואסיקנא דתבן נמי חייץ והוי מחיצה. מיהו לענין ביטול בחרץ אי' בטליה אין ואי לא. אקשינן עפר או (חצוצרות) צצנינו במשנתנו כי הן בטילין ואפי' בסתמא. כלומר אע"פ שלא פירש כי ביטול, הנה אי פירש כי ביטול אין, צצורות]

## חלון פרק שביעי עירובין

**חקק** להשלים צמוס. סולס צר וחקק צכותל מכאן ומכאן כנגד חווקי הסולס להשלים רוחצו צד': צגמה. צריץ להשלים הרוצח צגוצה הכותל: צעשרה. עד עשרה ישלימנו וכיון דאיכא צגוצה עשרה רוחצ ארצעה הוי ציה שיעור פתח ואע"ג דצצוה כותל טובא לית לן צה: **חקק כל הסולס צמוס**. כעין שליצות ורצחו צצמץן הכותל ארצעה: **צגמה**. גוצה צריץ לחזק רוחצ ארצעה: מלא קומסו. של כותל צריץ שיהא משץ החווקין ארצעה: **הפס**. כי איכא סולס מגיע לראש הכותל נוח לעלות צו ומיהו לא חשיצ למיחוי פתח צציר מרוצח ד' <sup>(א)</sup> הלכך כי משוי ליה רוחצ ארצעה צגוצה עשרה פיתחא הוי אצל הכא אין נוח לעלות כל כך: **מצסלק ליה**. נוח לעלות לאדס: **חיצעי** **לרצי**. דאמר צפרק צכל מערצין <sup>[לעיל צ:]</sup> הנותן עירוצ תחומין צאילן קנה עירוצ דהתס טעמא משוס מיקנא צציתה צין השמשות הוא ודצר שהא משוס צצות כגון שמוס צצמוצר לא גזרו עליו צין השמשות אצל לגצי עירוצי חצירות טעמא משוס דפתח משוי להו חד על ידי עירוצ ואי לא חזי לתשמישתיא כולי יומא לאו פתחא מיקרי הלכך לא שרא להו עירוצייהו צין השמשות: ואריא **רציע** עליה.

איסור צצות אומר לנו סורו ומכל מקום פתח (הוי) שמייה ומשוי להו חד להשמשש דרך חורין ודי: **עשאו** לאשירה. אילן שעוצדין אותו ואסור צהנאה אס תמצאי לומר צשאר אילן פתח הוא הכא דמטיא להו חצירה על ידיה מאי: **חיצעי** **לר' יהודה**. דאמר צפרק צכל מערצין צגמרא <sup>[לעיל לז.]</sup> רצי יהודה אומר הנותן את עירוצו צצקר קנה עירוצ וקף על גצ דצקר אסור צהנאה: הצי גרסינן **התס הוא דצצר דקנה ליה עירוצ** לא ניחא ליה דלינטר. לא איכפת ליה צצמירמו ואישתכח דלא מיתנהי מקיצרא אלא קניית עירוצ לחודיה וההיא לאו הנאה היא כדמפרש התס דאין מערצין צתחומין אלא לדצר מצוה ומצות לאו ליהנות ניתנו אצל עירוצי חצירות <sup>(א)</sup> להנאמו היא ולא לדצר מצוה והויה הנאה: או דילמא. אע"ג דאסור צהנאה הא לא משתמש צה מידי ופיתחא שמייה ואריא הוא דרציע עליה ומכל מקום החצירות מחוצרין: **מתני'** **חריץ**. ארוץ הוא ומפסיק על פני החצר כולה: ורצח ד'. טפחים דפחות מכאן נוח לפסעו משפתו אל שפתו ואפילו מלא סנן וקש. לאו סתימה היא דלא מצטיל ליה התס דסופו ליטלו: נתן עליו נסר. משפתו לשפתו כעין גשר והוי כפתח: **שני גוזזטראות**. נסרין צולטין משפת חקרת העלייה לרה"ר וקורין לו אלדויי"ר ואס ישנן זו אלץ זו צצתי עליות של שני דיריין ונתן נסר רצח ד' כמין גשר מזו לזו הוי נמי פתח: **פחות מכאן**. שאינו רצח: **גב'** לא חייץ. לא סחים: **והסנן מתבן צצין שני חצירות כו'.** גדיש של תבן וקתני מערצין שניס אלמא חייץ: **לענין מחיילת**. אע"ג דעתיד ליטלו כל כמה דהוי התס מחיילת היא דהא מפסיק מידי דהוה אעציתין ואוכפות וכלי צהמה דתנן צפרק קמא (דף טז.): דמקיפיין צה: אצל לענין חצירה. לחזק צצני אור חחרין ולידון כסתוס דמשות ליה כארעא: אי צטליה. להדיא ואמר לא שקילנא ליה מהכא צטיל ואי לא לא: ואפילו צצסמא. דלא ידעינן אי שקיל

גב' ותבן לא חייץ והא אנן תנן <sup>(א)</sup> מתבן שבין שתי חצירות גבוה עשרה טפחים מערבין שנים ואין מערבין אחד אביי לענין מחיצה כולי עלמא אפליגיהודאי מחיצה אבל לענין חצירה אי בטלי' חייץ ואי לא בטלי' לא חייץ: מלא עפר: ואפילו בסתמא <sup>(א)</sup> והתנן <sup>(א)</sup> בית שמיאלהו תבן או צרות וביטלו במל ביטלן אין לא

מחוצרין: **מתני'** **חריץ**. ארוץ הוא ומפסיק על פני החצר כולה: ורצח ד'. טפחים דפחות מכאן נוח לפסעו משפתו אל שפתו ואפילו מלא סנן וקש. לאו סתימה היא דלא מצטיל ליה התס דסופו ליטלו: נתן עליו נסר. משפתו לשפתו כעין גשר והוי כפתח: **שני גוזזטראות**. נסרין צולטין משפת חקרת העלייה לרה"ר וקורין לו אלדויי"ר ואס ישנן זו אלץ זו צצתי עליות של שני דיריין ונתן נסר רצח ד' כמין גשר מזו לזו הוי נמי פתח: **פחות מכאן**. שאינו רצח: **גב'** לא חייץ. לא סחים: **והסנן מתבן צצין שני חצירות כו'.** גדיש של תבן וקתני מערצין שניס אלמא חייץ: **לענין מחיילת**. אע"ג דעתיד ליטלו כל כמה דהוי התס מחיילת היא דהא מפסיק מידי דהוה אעציתין ואוכפות וכלי צהמה דתנן צפרק קמא (דף טז.): דמקיפיין צה: אצל לענין חצירה. לחזק צצני אור חחרין ולידון כסתוס דמשות ליה כארעא: אי צטליה. להדיא ואמר לא שקילנא ליה מהכא צטיל ואי לא לא: ואפילו צצסמא. דלא ידעינן אי שקיל

תו אי לא: **צית**. שטומאת מת צתוכו ומיאלהו עפר או צרות וביטלו מצוטל והוי טומאה רצוצה שאין לה אהל לעצמה וצוקעת ועולה עד לרקיע והמחיל על הגג תמא וכל טומאה שאין לה אהל טפח צוקעת ועולה עד הרקיע כדאמר צצרות צפרק מיי שמתוי: לא

דאמר ר' יוחנן קא' כוותיה, דאמר ר' יוחנן ד' מערבין שנים ואפי' מלא קש או תבן. ואסיקנא דתבן נמי חייץ והוי מחיצה. מיהו לענין ביטול בחרץ אי' בטליה אין ואי לא. אקשינן עפר או (חצוצרות) צצנינו במשנתנו כי הן בטילין ואפי' בסתמא. כלומר אע"פ שלא פירש כי ביטול, הנה אי פירש כי ביטול אין, צצורות]

מסורת הש"ס

(א) [לעיל צ:] וצ"ג, (ב) [לעיל לא.], (ג) [סס. ד'] [לעין פג.], (ד) [ע' צוטמת הרא"ש ועי' גי' נוסח המשנה זו צצצ אלפס ורזה גי' צהרל"ש,], (ו) [לעין עט.], (ז) [סוכה ד. אהלות פט"ו מ"ז,], (ח) [דף יט ז.], (ט) רש"י,

**הגהות הב"ח**

(א) רש"י ד"ה התס וכו' צציר מרוצח ארצעה בגובה עשרה הלכך: (ב) ד"ה הצי גרסינן וכו' אצל עירובי חצירות (להנאמו הוא) תא"ת וצי"ס א לשוייא פיתחא הויה: (ג) תוב' ד"ה אפי' וכו' פנה שהטמינה צתבן: (ד) ד"ה וכן שמי וכו' כדאמר לעיל. צי' דף עז ע"צ:

**גליון הש"ס**

גב' בל שאיסור דבר אחר גרים לו מותר. עי' לעין דף פ ע"צ מודה אצל קוריה:

**לעזי רש"י**

אלדוייר [אלדוייר]. גוזזטרה, מרפסת.

**מוסף רש"י**

הצי מילי בין השמשות. דצנות שגזרו תמחיס צאיסורי צצת לא גזרו עליה אלא צצצת ודאי ולא צין השמשות (צצת ח.) דציון דצין השמשות ספיקא הוא ושצות דרצצן הוא לא גזר (לעיל צב.). לא ניחא מצוה הוא (לעיל לא.). איכפת ליה צצנייתא, ועד קניית עירוצ אי נמי ניחא ליה לאו הנאה היא דמשוס מצוה הוא (לעיל לא.). בית שמיאלהו תבן. לענין אהלות תנן, דטומאה שיש לה אהל חלל טפח חציה צוקעת למעלה מן הגג, אצל טומאה רצוצה שאין לה חלל טפח הימנה לגג סגננדה עד לרקיע תמא, דצוקעת ועולה, וכן הלכה למשה מסיני, והלכך צית שיש צו מת או צית מן התם ומיאלהו תבן או צרות ועולה, ויוין רצוצה וצוקעת, אצל לא ציטלו הוי מכאן דפתייה ויש לה חלל (סוכה ד.).